

Yüklük'ten...

Bizim evin en büyük odası babaanneme aitti ve kapısının ardında bir tırkaz vardı. Odadan çıktığı zaman kilit istemezdi ama içerideyken, istediği zamanlarda yalnız kalmayı garantiye alırdı.

Odanın mevcudu; çeyizliğı cevizden aynalı konsolu, büyük pirinç yatağı, pencere önünde yumuşak minderli divanı ve büyülü olduğunu düşündüğü gömme yüklüğünden mürekkepti.

Bütün bu ağırlık benim için müthiş keşifler kıtası kadar büyüktü.

Aynalı konsolun kilitli bölmesinde tahta kutuda, kokulu Ali Galip lokumları olurdu her zaman. Babaannem yokken odaya sızmak ve o hazineye ulaşmaya çalışmak en büyük uğraşlarımdandı. Kilit tornavidaya dayanıklıydı. En iyi yol, bir parçası kırılmış camdan iki parmağı içeri uzatıp lokumları teker teker çekmektir. Acılı ve zor dakikaların sonunda mutluluk gelirdi. Ya da iyice

uzağa itilmiş lokum kutusunun hüznü kalırdı.

Sonra pirinç yatağa atlar, biraz zıplardım.

Yorulunca uzanıp tavana uzun uzun bakardım.

Sıva ve badana izlerinden doğan şekiller her defasında acayip gelirdi bana. Tıpkı bulutlar gibi: Savaşan devler, okul yolunda düşürülmüş bir mendil, annemin eşarbi, dedemin köylü kasketi, iri memeli Arap Hatçam Teyze, Arap Hatçam Teyze'nin iri horozu, horozun ibiği, Kıprıs haritası, Amerikanya, Çelik Bilek'in tokalı kemeri.

Böyle böyle uykum gelirdi –Uykuya düşmeden hemen önceki saniyeler öykü için büyük malzemedir ama neredeyse hiç hatırlanmaz.

İşte tam koynuna düşerken rüyaların, dış kapı sesi-ne sıçardım.

Babaannem geliyor!

Yakalanmak –ağzım yüzüm lokum tozu ve dağınık bir yatağın üzerinde– ölümden ziyade idi.

Derhal yüklüğe sızardım. Yatakların ardına, yastıkların ve hanımeli kokan çarşafların altına.

Yaramazlıklarım unutulana kadar orada uyurdum.

ON8 Blog - 5 Mayıs 2014

“Hiç Parasız Pulsuz Kalmadım ki”

Boz kılıflı bavulu çıkarttı orta yere babaannem.

Çorapları ve çamaşırları, dedemin mavi çizgili mendillerini ve Optalidon haplarını, kılıfa dikilmiş zarlı cebe tıktırdı.

Elbiseleri de özenle katlayıp yerleştirmeye başladı.

Ağlamak geliyordu içimden ama faydasız olacağını biliyordum. Hiçbir çocuk boş yere ağlamaz. Çekince sıkılmamış silah gibidir boş yere ağlamak. İmkânları kıstılar hep.

Yine de dedeme doğru dönüp, kısık bir sesle konuştum. “Ama dede. Ben daha küçüğüm. Ne yapacağım?”

Dedem, balkonun kapısındaki büyük deliklere yuva yapmış saç arılarını* reçelle doyurmaya çalışıyordu o sırada.

Döndü, “Böyle böyle büyüyeceksin. Merak etme,” dedi.

* “Sarıca arı” da denir; bir tür eşekarı.

Babaannem oralı bile değildi. Bavulun bir türlü tutmayan kayışlarına saydırmakla meşguldü.

Bir ara yüzümün aldığı hali fark etti. Yanıma geldi.

“Ara tatile girdiniz. Bence dünyanın en güzel şeyi, on beş gün okulun olmaması. Güzel güzel eğlen.”

Sonra çıkıp gittiler.

Büyükler böyledir. Bazen çıkıp giderler. Hatta dönmedikleri de olur. *Böyle böyle büyüyoruz işte...*

Bu defa da Kurşunlu'ya, kaplıcalara gittiler. Dedemin dizleri iyice kilitlenmiş. Akranları cuma namazında dört-nala secdeye varırken onun sandalye üstüne tünemesi ağırına gidiyormuş –güya– babaannemin.

“Tamam, kumda birinci gelsin demiyorum, ama yıkıya da düşmesin şimdiden.”

İki yanağımdan öpüp kapıyı kapattılar.

Mutfak yemek doluydu. Arap Hatçam Teyze de gınaşırı beni yoklayacaktı. Para lazım olursa, bir koşu Berber Kâzım'a gidebilirdim. Hastalanırsam, Bakkal Nihat çaresine bakardı.

“Ölürsem ne olacak?” diye mırıldandım kendi kendime.

Ama çocukken, ölüm fikri beş dakikadan fazla oylanmaz insanda. Büyüdükçe onunla oynamayı severiz. Tıpkı bir kedinin yün yumağıyla debelenmesi gibi. Bir türlü kalkıp gidemez insan. Ufakken öyle değil işte. Ben de hemen unuttum.

Gocuğumu giyip doğruca sokağa çıktım.

Bakkal Nihat beni görünce kapıya çıktı. Elinde koca

topak İzmir tulum, gömlek kolları dirseklerine kadar sıyrılmış.

“Lan kerhaneci! Nereye gidiyorsun bana haber vermeden? Vallahi dedene söylerim döndüklerinde.”

Durdum.

Niyetim, yerden bir taş alıp şu koca camı indirmekti. O zaman Kav kibriti ve Gripin kutuları birbiri ardına devrilir, un ve şeker çuvalları harekete geçer, derken duvarlar, evler ve şu yıkılası mahalle arka arkaya çökerdi.

İyi olurdu yani. Ama dedem de kızardı. Vazgeçtim.

“Nihat Amca, dönem ödevleri var, kütüphaneye gidiyorum,” dedim.

Ben anlamam, dercesine omuz silkip girdi içeri.

Koşarak yokuştan indim. Akasyalı yolu geçtim. Zeki Müren Parkı'na bakan üç katlı eve doğru yürüdüm. Gülден oymalı kapıyı –hiç tereddüt etmeden– hızlı hızlı çaldım.

Hayriye Hocanım kapıyı açtı.

“Hayırdır oğlum?” dedi. “Sabah sabah, üstelik tatil vakti buradasın...”

“Öğretmenim, önce günaydın der, ellerinizden öperim. İzmir'in dağlarında çiçekler açtığında, Kemal Paşa Belkahve'de süvari kahvesini içerken, *Bana bir daha şekerli kahve getireni vekil yapmam*, diye celallendiğinde ve Kurtdereli *raakibini* kündeğe getirdiğinde...”

“Evladım,” dedi öğretmenim. “Benim bir kocam var. Bu ne demek biliyor musun? Yeterince kederim var demek. Fazla uzatmayalım, ne istiyorsun sen?”

Tam yüz lira verdi bana. Bir ellilik, gerisi onluk. Büyük para. Elimi hiç cebimden çıkarmadım. Dizlerim titreye titreye bir taksi çevirdim.

O zamanlar Fuar'ın Basmane Kapısı'na yakın yerdedi Garaj.

Salihli otobüsünü beş dakikayla kaçırmışım. Öğleden sonrası için bilet aldım. Param var ya, dedemle ayda bir gittiğimiz Adil Lokantası'na gittim. Enginar söyleyecektim, ama paraya kıyamadım –insan zengin olunca gerçekten pintileşiyormuş– mercimek çorbası söyledim.

İkinci vakti Salihli'ye varmadan indirdiler beni. Biraz yürüdüm. Kaplıca tabelalarını takip ettim. Sordum soruşturdum. Yan yana odaların dizildiği, nem kokan bir çıkmaza geldim. Pencerelerden içeri bakarken, dedemin kıs kıs gülen yüzünü görüverdim birden.

Kapıyı açtı.

“Gel gel hanım. Bak, tayyare piyangosu çıkmış bize,” dedi.

Babaannem beni görünce, “Üçler yediler kırklar!” diye bir çılgılık attı.

Tabii, çok zengin olduğum için fazla laf edemediler. Bir hafta kaldık Kurşunlu'da.

Her akşam gazinoda SenSun gazozu ısmarladım dedemlere.

Yine de bitiremedik parayı. O derece çoktu yani...

ON8 Blog – 15 Aralık 2014

Yesiç Abi İyidir

Annemle babamı hatırlamıyorum.

Babaannem, “Annen bir melek değildi,” der hep. “Baban da çok haylazdı.”

İkisi de olaylara karışmış.

Dedem bir defasında onların tutulduğu yere götürdü beni. Altay – Gençlerbirliği maçı vardı ve Yesiç ceza sahasının hemen dışından serbest atışa hazırlanıyordu.

“Sana bunu söylemem lazım evladım,” dedi. “Bu stadyumu kullandılar. Tam orta saha çizgisinden tel örgüyle ayırmışlar. Bir tarafta kadınlar, öteki tarafta erkekler ters kelepçeliydi yerde. Bakkal Nihat'ın tanıdığı bir komiser vardı, o soktu beni. O zaman gördüm. Babanın beli kırık olduğu için kımdılanamıyordu. Anneni hiç fark edemedim o kalabalıkta ama buradaydı.”

O dakika futboldan soğudum. Üstelik, gol de gelmişti. Yesiç defans oyuncusuydu ama yüz seksen küsur maçta oynayıp attığı kırk beş golün çoğu serbest vuruş-